

Giới thiệu Hung Mãnh Tổng Giám Đốc

Chuyện tổng tài cùng cô nàng ngây ngơ nay xưa rồi. Trong truyện này nói đến chuyện tình dở khóc dở cười của anh tổng tài lãnh khốc cùng cô nàng mưu mô đầy cá tính. Với những tình tiết tiết hiện đại hợp với xã hội giúp câu chuyện trở nên gay cấn và hấp dẫn hơn. Mọi người cùng đọc và chia sẻ nhé !!!

Trong 1 lần say mê loạn lạc, cô đi nhầm phòng bao của anh. Xảy ra cảnh mê man xuân nồng. Sáng hôm sau, tỉnh dậy trong mơ hồ. Thân hình tựa như rơi ra. Cảm nhận được hơi thở nam tính phả nhẹ vào cổ mình, cô giật mình tỉnh bừng.

Aaa~ cô thất thân...

Hàn Doãn bị tiếng hét thất thanh như chọc tiết heo làm tỉnh giấc. Anh đưa tay day day huyết thái dương rồi nhớ lại chuyện hôm qua.

Hừm, bỏ thuốc anh. Không ngờ người như anh lại có thể bất cẩn như thế. Anh liếc mắt nhìn cô gái lỏa lồ cảnh xuân đang loay hoay mặc đồ mà khinh thường “Không ngờ loại gái bao như cô mà cũng hùng leo lên giường tôi. không biết thân phận”.

Diệp Gia Giai nghe đến 2 từ gái bao liền tức giận nhưng vì không muốn làm to chuyện nên cô rút trong ví tiền 200 tệ ném lên giường hung hăng nói “Kĩ thuật của anh chỉ đáng 200 tệ này thôi, xem ra anh là tiểu bạch kiểm rồi” xong xách giày bước nhanh đến mở cửa chạy một mạch ra ngoài hành lang khách sạn.

200 tệ? Tiểu bạch kiểm? Anh đường đường là Tổng giám đốc điều hành cả 1 công ty lớn của nước mà lại bị một cô gái không rõ danh tính chê bai, xúc phạm đến thế. Khuôn mặt phất phốc hiện lên đường vạch đen. Anh xúc chần che đi phần dưới của mình rồi leo xuống giường.

Thu hút ánh mắt anh đầu tiên đó chính là vết hồng xuân loan rở trên giường. Chân mày anh nhíu lại “Gái bao mà vẫn còn trinh sao.”

Anh lùi lại, cảm nhận dưới chân có vật gì đó anh liền khom người xúi xuống nhặt lên.

“Thẻ sinh viên? Diệp Gia Giai 21 tuổi, đại học Thanh Hoa năm 3.” Thú vị thật, anh nhếch môi cười ranh mãnh xong ném tấm thẻ lên bàn rồi đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1: Ký túc xá nữ

“Thẩm Gia Nhi”

“Gia Nhi ...”

Men theo đường hành lang yên tĩnh ký túc xá nữ của trường đại học Thanh Hoa là tiếng kêu thất thanh của các học viên phòng số 301.

Cô kiểm viên cầm bộ tọa đàm đứng trước cửa phòng mất trật tự này mà đập cửa, hét lớn “Học viên phòng 301, mở cửa.” Trong phòng đang hỗn loạn đan xen tiếng than của nhau thì bỗng dưng im lặng.

~Cạch~

Cánh cửa phòng từ từ mở ra. Một nữ sinh đáng người nhỏ nhắn, mái tóc ngắn tết 2 bên. Chiếc áo khoác lưng bùng quá cỡ với quần short ngắn để lộ cặp chân khỏe đẹp, khẳng khiu của cô nàng.

“Diệp Gia Giai, tránh ra cô muốn kiểm tra phòng em”

Cô kiểm viên phúc hất dùng thước kẻ đẩy cánh cửa phòng ra nhưng liền Diệp Gia Giai ngăn lại.

“Áy, Cô Nhan à, sao tự dưng hôm nay cô lại kiểm tra. Hôm nay đâu có lịch kiểm tra.” Diệp Gia Giai một tay chống lên thanh cửa tay kia giữ chặt cánh cửa đang khé hờ mà khóe miệng giật giật.

“Không nói nhiều, tôi muốn kiểm tra đột xuất.”

Ngay lập tức, Diệp Gia Giai liền lộ ra vẻ khổ sở, sử dụng ánh mắt đau thương mà kẻ lẽ “Cô Nhan à, cô biết đấy, hôm kia là tui em có bài diễn xuất ấy,

mà trong đó có cảnh người mất phải khóc lóc, tội em chỉ là đang tập khóc để buổi diễn xuất được mới mẻ hơn thôi mà. Cũng chẳng có gì to tát đúng không cô.”

Cô Nhan hừ nhẹ hai tiếng rồi nhắm mắt xoay người đi “ Các cô tập sao tôi không biết nhưng các cô còn làm gây mất trật tự thì tôi sẽ tổng cổ các cô dọn phòng vệ sinh 1 tuần.”

“Vâng ạ” Diệp Gia Giai vẫn giữ con mắt long lanh ấy nhìn cô Nhan đi xa rồi nhướn mày xem tình hình bên ngoài rồi nhanh chóng mở cửa bước vào phòng.

Sau khi đóng cửa phòng, Diệp Gia Giai bấm chốt khóa rồi yên lặng nhìn 3 cô bạn mỗi người một vẻ đứng yên lặng đang nhìn cô và căn phòng còn hơn bãi chiến trường cười “hi hi, an toàn.” Lời nói vừa thốt ra xong 3 cô bạn ai vào việc nấy. Cô nâng tóc đen dài chẻ mái mặc áo somi form giầu quần chạy đến đóng cửa sổ kéo rèm cửa kia tên Lạc Y Song, còn cô nâng tóc màu xám khói đang lao vào phòng vệ sinh ôm theo 1 mớ đồ tên là Thẩm Giả Nhi. Nổi bật trong đám người này là Hàn Doanh với mái tóc 1 màu đỏ rực rỡ xoăn retro. mix layer giữa áo sơ mi kèm áo hai dây và quần jeans. Trang điểm đậm chất lạnh.

“Này các cậu xong chưa.” Hàn Doanh mở hộp phấn dặm vài cái lên khuôn mặt vừa la lớn. Lạc Y Song lúc này từ trong góc phòng đi ra với điệu dáng quyến rũ. Mái tóc dài chẻ mái ban nãy giờ chuyển thành tóc xoăn tự nhiên lệch ngôi, cô diện luôn 1 bộ gingham màu hồng đất khoe bờ vai trắng nõn nà thu hút ánh mắt nhìn. Thẩm Giả Nhi không giống với 2 cô bạn, mẫu áo Tiuu mix với quần short ngắn cùng với mái tóc xám khói được tết lỏng sau lưng trông cô sexy gấp bội.

“Mấy giờ rồi”

“Còn 30’ nữa, vẫn kịp .”

“Mau lên đi, trễ là không được vào cổng đâu đấy .”

“Giai Giai cậu xong chưa”

3 cô gái bên ngoài nháo nhác mang giày, tick phấn, bôi son gấp rút. Hàn Doanh thấy Diệp Gia Giai vẫn chưa rời cái nhà vệ sinh liền chạy đến đập cửa hét. Từ trong phòng vệ sinh, Diệp Gia Giai trong bộ cánh trẻ trung gồm áo 2 dây và váy denim chạy ra. Cô ôm cái túi cùng với đôi giày cao gót chạy đến bên 3 cô bạn của mình mà thở.

“Đi thôi, mình lên xe sẽ sửa soạn lại sau”

“Được rồi, đi thôi” Thẩm Giả Nhi dẫn đầu cả nhóm đi đến bên cửa, mở cửa ra. Cô hé đầu nhìn xung quanh “ Không có giám thị, tốt.” Sau đó, cả đám cùng bước ra ngoài đi ngược về hướng cửa nhà vệ sinh ở tầng 1 ký túc xá. Diệp Gia Giai vừa đi vừa mang giày vừa tháo tóc. Ra tới cửa sau, cả bọn lại tiếp tục nháo nhác nhìn xung quanh.

Diệp Gia Giai bỗng dừng rống nhẹ lên “ Chết rồi, nồn nóng quá mình làm rơi ví rồi”

“Gi cơ” Hàn Doanh, Thẩm Giả Nhi cùng Lạc Y Song giật mình cùng nhau quay đầu nhìn cô .

“Thẻ event của chúng ta ở trong đó đấy.” Lạc Y Sông vò vò mái tóc nhăn mặt nhìn Diệp Gia Giai.

“Ôi trời!!” Hàn Doanh thở dài, chép miệng nhìn lên trần nhà. “Các cậu ở đây chờ mình, mình chạy lại xem thử nó rơi ở đâu.” Nói rồi Thẩm Giả Nhi chạy ngược lại đảo dác nhìn xung quanh tìm kiếm.

Diệp Gia Giai xoa xoa đầu, liếc nhìn con hẻm thờ dài.

Chiếc Lamborghini xám tro dừng ngay trước mặt các cô gái. Một thanh niên đẹp kình nhào đầu ra cười tươi “Các mỹ nữ lên xe thôi”

“Anh Lăng Tuyên, Giả Nhi vẫn chưa trở lại” Lạc Y Song rối bời .

Lúc này ở đằng sau, Thẩm Giả Nhi chạy tới, tay giờ hươ hươ cái túi xách “Đi thôi, mình tìm thấy rồi”

Bốn cô gái vui vẻ lên xe. Gài dây an toàn xong, Lăng tuyên lên ga xe, bật nhạc mở điều hòa. Và xe di chuyển đi.

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2: Tứ đại lão nương

Khi màn đêm buông xuống, từng ngọn đèn vàng nhạt bắt đầu hiện lên. Là thời gian nghỉ ngơi của con người sau 1 ngày mệt nhọc. Không tránh khỏi, sự

ham muốn đưa mình tận hưởng những thú vui trên đời. Mộng Lư là tên gọi của 1 hộp đêm hoặc chi đơn giản là một câu lạc bộ hay sàn nhảy về đêm nổi tiếng của các tay ăn chơi vùng tiền như nước, là một địa điểm vui chơi giải trí mà thường hoạt động vào cuối vào ban đêm. Nơi này thường là nơi lui tới của nhiều doanh nhân, giới giải trí, các tầng lớp giàu có và đôi khi có nhiều tai tiếng, những vụ bê bối, những bê tha trong các hoạt động giải trí, ăn chơi này nhất là những ngôi sao hay thích đập phá, nổi loạn và thậm chí là có những hoạt động thác loạn của giới giải trí trong đó. Nhìn từ bên ngoài, ta nói Mộng Lư như 1 cái mai rùa ôm ấm yên tĩnh đến lạ thường. Nhưng bên trong cái mai rùa ấy là cả một vũ trường được xây dựng và cách âm với không gian bên ngoài để tránh những ồn ào khi về đêm, ảnh hưởng đến sinh hoạt chung của cộng đồng, cùng với những âm thanh rục rịch tới cả tim. Để vào được nơi đây cần phải là nhân vật tiếng tăm và còn phải đặt chỗ trước. Nơi này phục vụ hàng trăm chỗ ngồi với các góc khuất, giúp khách VIP có thể uống rượu riêng tư và làm bất cứ điều gì mình thích mà không ngại bị dòm ngó.

Lăng Tuyền phóng xe chạy vào gara khu vực đặc biệt của Mộng Lư. Bón cô gái mở cửa xe bước xuống. Mỗi người một dáng vẻ. Kiều ngạo, quyền rũ, chững chạc, lạnh lùng. Lăng Tuyền đóng cửa xe vừa khoác áo lên oai nghị đứng giữa những cô gái rồi dẫn đầu tiến vào thang máy.

Bên trong Mộng Lư bao trùm là những tiếng nhạc sôi động, những vũ công khoe các những cơ thể xinh đẹp. những điệu nhảy cực kì thu hút đan xen cùng màu sắc ánh đèn mập mờ. Bởi vì đêm nay bà chủ Mộng Lư mở event mừng sinh nhật bà nên ở đây càng sôi động hơn mọi khi.

“Ngọn gió nào đẩy Lăng công tử tới đây thế này.” Lăng Tuyền vừa bước vào đại sảnh lớn thì từ trong phòng VIP, một người phụ nữ trung niên tầm 30 tuổi khoác trên người bộ xường xám nhìn truyền thống nhưng đầy khí chất.

“Chị Lam, lâu ngày không gặp chị càng ngày càng trẻ ra nha.” Mạc Hứa Lam được khen liền cười tí mắt riu rít tới ôm tay Lăng Tuyền cười nói lảng lờ. “Ày da, Lăng công tử nói thế là chị đây vui chết đi được.”

“Chị Lam chị quên bọn em rồi sao” Hàn Doanh bắt mắt ngồi phịch xuống ghế làm điệu giỡn lẫy.

“Chị đây sao quên mấy đứa được. Chị có thể quên Lăng Tuyền chứ không thể quên Tứ đại cô nương bọn em được . hahaa” Mạc Hứa Lam trở mặt trong giây lát hất cánh tay Lăng Tuyền ra rồi nhào lại người tới cười nói với 4 cô gái. Thẩm Gia Nhi mở điện thoại lướt weibo, đôi mắt không dời sắc, nói” Tin bà chủ Mộng Lư tổ chức event trong vòng 7 tiếng mà chiếm tỉ lệ doanh thu khá là cao đấy. “Lạc Y Song lại tiếp lời “Nói gì nói, dù sao vé event tại em cũng mua rồi. Cho nên ..” Không đề Lạc Y Song nói xong 3 cô gái liền đồng thanh “Chị phải khao”

“Được, hôm nay chị khao hết” Mạc Hứa Lam ngửa mặt lên trời cười 1 tràng sảng khoái.

Lăng Tuyền bị đám người phụ nữ kia hất hủi tổng sang 1 hóc ngồi buồn bực lên tiếng “Chị có khao em không” Mạc Hứa Lam liếc mắt nhìn anh, dứt khoát 1 câu “Không khao cậu” khiến anh lại tiếp tục ôm đầu than vãn. Bón cô gái được một trận cười hả hê.

Mạc Hứa Lam mở đầu buổi event bằng 1 màn chơi nhạc cực kì sôi động. Quả là không hổ danh bà chủ nổi tiếng.

“MỌI NGƯỜI OI, HÔM NAY TA CHƠI TỚI BẾN !!” Mạc Hứa Lam đi lên sân DJ cầm mic la to nhảy theo cùng điệu nhạc, bên dưới hàng trăm nghìn con người lắc lư theo điệu nhạc.

Hàn Doanh cởi văng chiếc áo khoác denim xuống ghế rồi kéo tay Thẩm Gia Nhi và Diệp Gia Giai hòa vào dòng biển người sôi động, từng vũ điệu hòa nhập theo từng cung bậc cảm xúc. Tiếng la hét như tạo thêm sự sảng khoái.

Diệp Gia Giai cầm ly rượu trên tay giơ lên cao cười tươi dựa vào mình Hàn Doanh mà nhảy nhót. Men rượu đi nhanh vào tâm trí các cô gái nên nói họ nhảy cực kì sung.

Lạc Y Song không nhảy, cô ngồi tựa mình vào ghế, tay lắc lắc ly rượu nhẹ nhàng rồi uống. Phong thái lạnh lùng khiến các chàng trai nào cũng sinh tò mò lại làm quen.

Một chàng trai phóng khoáng tiến lại gần cô, đưa ly rượu áp sát vành tai trắng nõn. “Tiểu thư xinh đẹp, uống với tôi 1 ly chứ”. Hơi lạnh phả lên bờ má khiến cô rùng mình, phút chốc cô quay lại nhìn Lăng Tuyền nháy mắt vài cái xong nhẹ nhàng quay sang nhìn chàng trai e thẹn khẽ vén 1 vành tóc mai mà nói. “Tôi không chắc là bạn trai tôi sẽ cho tôi uống đâu a~”

Lăng Tuyền hiểu ý nháy mắt của Lạc Y Song lại nhìn thấy chàng trai đang phóng ánh mắt lảng lờ quyến rũ cô gái kia liền nhếch môi cười lạnh tiến đến gần Lạc Y Song “Muốn uống cùng cô ấy, thôi thì uống với tôi đi.” Bàn tay săn chắc anh luồn qua vòng eo nhỏ của cô mà ôm chặt vào lòng.

Lạc Y Song được ý liền đáp ứng giả vờ ngây ngơ mân mê cánh áo của Lăng Tuyền.

Chàng trai thấy Lăng Tuyền này liền biến sắc, thất vọng xoay lưng bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 3: Chạm mặt

“Haha...ha...” Chàng trai kia vừa đi khuất, Lục Y Song liền đẩy tay Lăng Tuyền ra khỏi eo mình rồi ngửa mặt lên trời cười sáng khoải. “Em cười gì chứ.” Lăng Tuyền xoa lòng bàn tay mình, nơi đây vẫn còn 1 chút cảm giác da thịt mềm mại của cô ấy. Anh kéo ghế ngồi cạnh Lục Y Song. “Nhìn sắc mặt của hần làm em khoái chí thêm” Lục Y Song uống 1 ngụm nói. “Nếu như anh đoán không lầm thì anh ta biết tổng anh là ai nên khi nhìn thấy anh hần mới đổi mặt nhanh đến thế” “Anh là ai chứ. Chỉ là tên đào hoa ăn chơi trác táng chứ có gì đâu.” Lăng Tuyền liếc mắt nhìn Lục Y Song “Anh còn kiếm được tiền bằng chính bản thân đấy nha” . “Cái bạn Lục Y Song này, xem thường người khác quá rồi nha” Diệp Gia Giai từ phía sau đi tới khoắc 2 tay lên vai 2 người. Lục Y Song bấu môi dưới nhướn mày nhìn Lăng Tuyền rồi lại nhìn Diệp Gia Giai “Kiếm gì chứ, cùng lắm chỉ là chủ của một công ty nhỏ thôi mà.” “Gi chứ!!!” Diệp Gia Giai há mồm nhìn cô bạn của mình. “Tiểu Song ơi là tiểu Song, cậu tình hơn mình nghĩ đấy.” Lăng Tuyền cười khổ lắc đầu. Aida~ Phải công nhận một điều có lẽ đây là lần đầu tiên ở thành phố Y có 1 event club lớn như Mộng Lư. Số lượng khách đến chơi và dự event đông đến đi vệ sinh cũng phải chen lấn. Nơi mà Mạc Hứa Lam tổ chức riêng cho những người thân cận là 1 căn phòng VIP khá là lớn. Khi mà bọn Diệp Gia Giai tới nơi cũng phải khâm phục. Bên ngoài là các vệ sĩ đứng dày đặc, toàn bộ đều mặc vest đen đeo bộ tạc đàm chấp tay sau lưng đứng nghiêm một chỗ. Hàng loạt khách khứa nổi tiếng có địa vị cao cũng đến đây. Lăng Tuyền cùng Hàn Doanh, Thẩm Giả Nhi và Lục Y Song đã đi trước tiên vào phòng. Diệp Gia Giai nhận được điện thoại liền nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh, nhưng phòng vệ sinh thì ồn chẳng khác gì ngoài kia là mấy. Cô đi ra ngoài Mộng Lư. Thật khác với thế giới bên trong kia, thật yên tĩnh. Cô nhấc máy. Giọng nói nhỏ bé như ngái ngủ vang lên. “Ba, có chuyện gì sao?” “Gia Giai à, con đang làm gì đấy?” Giọng người đàn ông quyền lực trầm bổng phía bên tai cô không ai khác chính là ba cô Diệp Đới Dư. “Ba, con đang ngủ à~” Nếu mà để ba cô biết cô đến những nơi như thế này đằng nào cũng bị đóng cửa đi lần cửa chi vì thế đành phải nói dối vậy. “Ốp~, có gì mai nói nha ba, con buồn ngủ quá.” Nói rồi cô nhanh chóng tắt máy đi. Diệp Đới Dư bị đập máy nửa chừng liền quay sang nhìn bà vợ đang ngồi xem tạp chí bên cạnh lắc đầu. “Đấy, bà cứ sợ nò hư. Tôi thấy nó học hành một nền ngủ từ sớm thấy không.”

“Trời sập. Con gái tôi, chẳng lẽ tôi không biết tính nó như thế nào sao.” Bà Diệp nhướn mày mắt không rời cuốn tạp chí trong tay. Rồi đẩy cuốn tạp chí về phía Diệp Đới Dư “Con trai Hàn Lý Bình, Hàn Doãn từ chối quyền thừa gia sản bên Mỹ của họ Hàn về quê hương sáng lập công ty công nghệ thương mại IT và đạt thành công khi đưa công ty lên bảng xếp hạng quốc tế vị thứ 6.” Lúc này, tại sân bay quốc tế thành phố Y, 2 người đàn ông lịch lãm, đầy khí chất phong độ kéo vali ra khỏi sân bay đi đến bên phòng chờ. “Tur Vy, cậu kiểm tra lịch trình hôm nay cho tôi.” Người đàn ông đeo kính đen che hết nửa khuôn mặt góc cạnh cân bằng, chỉ để lộ sống mũi cao, bờ môi mỏng. Cả người anh khoác lên bộ vest đen hàng hiệu sang trọng điểm cho dáng dấp rắn chẵn đầy quyền rũ nam tính cho phái nữ. “Hôm nay không có lịch trình quan trọng. Chỉ có 1 lời mời từ bà chủ Mộng Lư.” Cao Tur Vy chỉnh gọng kính mở ipad ra nghiêm túc xem. “Nội dung?” “Mở event tổ chức sinh nhật tròn 30.” “Khi nào?” “Bắt đầu từ 7 giờ tối.” “Bây giờ là mấy giờ.”

“8 giờ 45” “Đi thôi, chúng ta đi Mộng Lư” Chiếc xe việt dã dừng ngay trước mắt Cao Tur Vy và người đàn ông. Một tài xế chạy ra mở cửa xe. Người đàn ông ngồi ở ghế sau mở laptop bắt đầu làm việc. Cao Tur Vy ngồi ở ghế phụ thắt dây phòng hộ xong quay sang nói với tài xế “Mộng Lư”. Người tài xế gật đầu xong mở ga phóng nhanh rồi khỏi sân bay. Diệp Gia Giai đẩy cửa bước vào phòng VIP, cô đảo dác tìm kiếm hội của mình. Nhưng tìm vài người trong biển người có thể xem như là mò kim đáy bể. “Chết thật, gọi không ai bắt máy.” Cô bấm số từng người mà gọi nhưng ai cũng hiện là không liên lạc được. Cô kiểm đại một chỗ ngồi trống. Một phục vụ đến đưa cho cô một ly rượu, cô nhận lấy ly rượu rồi nhắm nháp. Ánh mắt không ngừng tìm kiếm qua lại. “Thật là, bọn họ ở đâu chứ.” Cô lầm bầm trong miệng rồi uống sạch ly rượu trong tay. “Khát nước thật “ Cô lại tiếp tục lấy 1 ly rượu nữa uống. Một cô phục vụ đứng gần đó để ý thấy Diệp Gia Giai uống liền tiếp gần 5 ly liền hỏi han. “Chị à, rượu này khá là mạnh, chị uống ít thôi.” Diệp Gia Giai uống tới 2 má đỏ như ớt khi nghe nói liền cười tươi lắc đầu “Từ lượng tôi tốt lắm không sao.” Vừa lúc cô ngược nhìn lên lại thấy Cao Tur Vy cùng người đàn ông trông có vẻ thân bí kia liền thích thú có ý trêu đùa liền đứng dậy tiến đến gần anh ta. Người đàn ông vừa bước vào tháo kính đưa cho Cao Tur Vy “Liên lạc với Mạc Hứa Lâm” “Dạ” Cao Tur Vy gạt đầu xoay người đi ra hướng cửa. Diệp Gia Giai bước đi loạng choạng đến gần người đàn ông. Người đàn ông cảm nhận có người đến gần liền đưa tầm mắt hướng đến người cô. Cô dừng ngay trước mặt anh, chăm chú nhìn anh rồi nở nụ cười đưa ngón tay chạm vào cằm anh “Anh đẹp trai, chúng ta uống 1 ly chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Hung Manh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Say đến loạn

“Hàn tổng!” Cao Tur Vy cùng lúc đến thấy cảnh tượng này thì giật mình. Tổng giám đốc trước giờ mặt lạnh đến thế nào bây giờ lại để cho con gái chọc ghẹo thế kia.

Đôi mắt sáng quắc thâm thúy vẫn nhìn chiếu tướng lên người Diệp Gia Giai. Cảm giác như có cơn gió lạnh vừa thổi qua. Diệp Gia Giai nhìn khuôn mặt lạnh tanh của anh cười khẩy liền đưa ngón sờ sờ môi môi mình, về mặt có chút tươi cười “A~, không uống thì thôi làm gì mà căng thế.”

Người đàn ông nhíu mày khinh thường xoay người bước đi. Cao Tur Vy đi ngang qua Diệp Gia Giai miệng thốt lên vài từ “Không muốn gặp rắc rối thì tránh xa Hàn tổng ra. Nhìn lướt qua cũng biết cô là hạng gái gì rồi”

Diệp Gia Giai mở to mắt sững sốt một chút, mặc dù say thì say nhưng cô cũng đủ tỉnh táo để biết có người đang coi thường mình. “Mẹ nó, gái cái mẹ nhà cậu, cả nhà cậu với gái.” cô hung hăng chửi bới. Cao Tur Vy đi càng xa không thèm ngoái đầu nhìn lại, chỉ tự nhủ “Bước vào nơi đây toàn là thứ không ra gì.”

“Phục vụ đưa rượu đây” Cứ thế lại bị xem là gái làng chơi, thật tức chết cô mà. Diệp Gia Giai bực bội nổi lên 4 ly

Whisky loại mạnh. Nhất thời Diệp Gia Giai choáng váng cô bước đi mất cân bằng. Hai gò má đỏ như trái táo ẩn hiện sau mái tóc. Lúc cổ sắp ngã xuống đất thì nhanh chóng một vòng tay mạnh mẽ kéo cô nhào vào lồng ngực rắn chắc. Nhịp Chính Thần chú ý cô ngay từ khi cô mới bắt đầu bước vào đây. Anh dùng đôi mắt chim ưng của mình mà đánh giá cô. Lúc cô bắt đầu uống rượu thì anh đã tính đến gần cô nhưng vừa hay lại chứng kiến cảnh cô chọc ghẹo tổng giám đốc Hàn thị - Hàn Doãn. Lại vừa hay thấy cô bước đi như sắp té mới vội đỡ cô vào lòng. Diệp Gia Giai sợ hết hồn, nhanh chóng ngửa

mặt nhìn Nhiếp Chính Thần vô cùng bối rối. "Sao lại không cẩn thận thế này." Giọng nói trầm bổng khiến đầu óc sâu rượu của cô trống rỗng. Tiếng chuông điện thoại trong túi cô vang lên kéo cô tỉnh táo lên được vài phần. "Giai giai cậu đang chỗ nào đây?" "Gi chứ lừ này, giờ mới nhớ đến mình sao, mình gọi không bắt máy cả." Đầu bên kia là Hàn Doanh, giọng nói hơi khàn đi chắc là la hét đến tột độ rồi. Diệp Gia Giai thuận lợi rời khỏi vòng tay Nhiếp Chính Thần, cô cúi đầu tỏ ý cảm ơn rồi loạn choạng bước đi. "Cậu sao đấy, cậu say đúng không." "Ừ, mình say mất rồi, đang đi kiếm chỗ ngủ đây chứ không lại không an phận nữa" Hàn Doanh biết cô nàng này lúc bình thường thì tốt đẹp chứ khi men rượu vào cô cứ như là một kẻ bần hoàn phá phách, gây chuyện, có khi còn đánh nhau,...

"Ồ Mộng Lư cũng có phòng đấy, mình mới hỏi chị Lam rồi, từ đại sảnh rẽ phải đi thẳng là tới khu khách sạn ngầm, cậu đến phòng 28 ngủ đi, đó là phòng của chị Lam"

"Mình biết rồi." "Cậu còn đủ sức để đi chứ?" "Đương nhiên là đủ." Diệp Gia Giai nết nhắm mắt mở đưa tay vịn lên tường mà nấc vài cái. "Vây cậu đến đó đi, bọn mình sẽ đến sau." Hàn Doanh vừa tắt máy thì Diệp Gia Giai cũng vội xoay người ngồi thụp xuống 1 góc chậu hoa mà nôn khan.

Tiếng nhạc sôi động bao trùm lấy từng f con người trong phòng kín. Mạc Hứa Lam bê lycocktail nhẹ nhàng di chuyển trong bộ sườn xám nửa che nửa hở đầy quyến rũ. Cô vừa cười vừa nhấp rượu chào hỏi với mọi người.

"A, Lý thiếu gia, cậu đến rồi."

"Chào chị Lam"

"Lâm tổng, lâu rồi không gặp cậu nha."

"Tôi vẫn tới thường xuyên đấy chứ, là do cô không để ý tới tôi thôi."

"Áy, sao lại nói thế."

Mạc Hứa Lam nhiệt tình chào hỏi khách khứa, Ánh mắt vô tình dừng lại trên người tăng băng lạnh lùng đang ngồi 1 góc khuất, cánh chân bắt chéo ngã lưng ra sau ghế. Ly whisky trên tay liên tục đảo qua đảo lại, Cô đổi 1 ly cocktail khác với phục vụ rồi mới đi về phía người đó.

"Hàn Doãn." Mạc Hứa Lam ngồi xuống đối diện. Hàn Doãn từ từ đưa ánh mắt híp lại nhìn Mạc Hứa Lam một lượt rồi nhấp 1 ngụm whisky "Chị vẫn không thay đổi."

Mạc Hứa Lam cười nhẹ lác đầu chuyển tầm mắt đi nơi khác. Hàn Doãn lại tiếp tục nói "Chị không định về Mỹ?"

"Chị quyết định ở đây dựng sự nghiệp. Cậu thấy đấy chị rất tốt." Mạc Hứa Lam dứt khoát nhìn Hàn Doãn rồi lại nhìn Mộng Lư.

"Chị sợ đối diện." nụ cười trên khóe môi cô chột khựng lại.

"Tôi nói đúng chứ" Mạc Hứa Lam cúi đầu che đi biểu cảm trên khuôn mặt gần như đổi sắc của mình. "Cậu đừng nói nữa.."

"Tịch Thần không oán hận chị. "

"Đủ rồi." Mạc Hứa Lam đứng bật dậy găm nhẹ nhứ nhật đôi chân mày đầy vạch đen. Cô không muốn nhắc đến chuyện xưa. Cô muốn quên nó.

Vừa lúc, một câu phục vụ tiến đến chỗ Mạc Hứa Lam, đưa cho cô 1 ly whisky rồi chỉ về phía người đàn ông đang đứng ở bàn rượu.

"Vị tiên sinh kia muốn mời chị uống cùng ngài 1 ly."

Mạc Hứa Lam như cá vớt được thuyền liền vui vẻ nhận ly rượu nghiêng đầu nhìn người đàn ông kia mỉm cười. Rồi quay sang Hàn Doãn "Tôi còn có khách, cậu đến dự tôi rất hoan nghênh,, còn nếu cậu đến để nói chuyện Tịch Thần thì xin lỗi tôi bận."

Hàn Doãn im lặng liếc nhìn người đàn ông kia rồi đứng dậy giành lấy ly rượu uống cạn sau đó giữ ly lật ngược xuống, một giọt whisky còn sót lại rơi xuống đất. Khóe môi nhếch lên đầy thách thức.

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Đêm xuân nồng cháy

Hàn Doãn vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng cảm áo khoác rời đi, không quên để lại 1 câu: "Tịch Thần trước giờ không hận chị, anh ấy chỉ là không muốn chị trốn tránh."

Mạc Hứa Lam sắc mặt tái nhợt, nước mắt bỗngưng rơi. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc, ánh mắt hướng đến bóng lưng của Hàn Doãn. Cô thê mỹ cười, nụ cười gượng kéo dài đau khổ.

Cao Tư Vỹ đang đặt phòng ở khu tiếp tân thì nhận được điện thoại của Hàn Doãn.

“Tôi nghe đây Hàn tổng.”

“Cậu ở đâu?”

“Tôi đang ở quầy tiếp tân khách sạn Mộng Lư, tôi đã đặt phòng rồi, anh có thể đến.” Cao Tư Vỹ kẹp chiếc điện thoại vào tai, đưa tay kí giấy rồi nhận thẻ phòng. Hàn Doãn tắt điện thoại nhanh chóng rào bước đi.

Nhìn thấy Cao Tư Vỹ, anh nhanh chóng lấy thẻ phòng rồi đi: “Không cần đi theo.” Thấy Cao Tư Vỹ đang định đi theo anh liền khó chịu lên tiếng. Cao Tư Vỹ ngạc nhiên nhìn Hàn Doãn: “Vâng.” Anh biết Hàn Doãn tỏ thái độ này chắc chắn đã có ai đó đã chọc giận anh. Theo Hàn Doãn hơn 4 năm nay anh rất hiếm khi thấy Hàn Doãn tức giận và đây là lần đầu trong năm nay. Xem ra phải cân nhắc chuyện gì vừa mới xảy ra thôi.

~Chết tiệt~. Hàn Doãn chống một tay lên tường, ánh mắt sắc lạnh đến có thể băm con đường hành lang trước mặt thành đồng cát bụi. Bước đi không có chút lực, cơ thể anh nóng rực, cổ họng khô rát cả lên. Toàn thân bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp.

- Phòng 208 -

Hàn Doãn đưa thẻ phòng vào chốt nhận ra cánh cửa không hề bị khóa. Không nghĩ ngợi nhiều anh đẩy mạnh cửa bước vào. Ngã người xuống giường, anh cởi bỏ áo sang một bên. Thân thể anh rất nóng cơ hồ như bị thiêu đốt. Anh xoay người mơ hồ anh tay chạm phải một vật gì đó, anh cố gắng nhìn rõ. Trong bóng tối chỉ có chút ánh đèn của ngọn đèn lấp ló có thể đoán ra một người phụ nữ. Anh lập tức với tay bật công tắc đèn, một khuôn mặt xinh đẹp đang nhắm nghiền mắt ngáy khò kia hiện ra mà kinh ngạc.

“Là cô ta.” Hàn Doãn kinh thường không để ý đứng dậy. Nhưng anh chợt nhận ra, cánh tay mình đang bị cô ôm chặt lấy. Cái đầu nhỏ bé ngo ngoáy không ngừng dụi vào ngực anh. Thân thể đang khó chịu, nóng bức lại được làn da lạnh mát lướt khiến anh càng thêm kích thích. Bàn tay không làm chủ đưa lên vuốt ve khuôn mặt mịn màng ấy. Lý trí đánh bại hiện thực anh cắn răng chịu đựng hất cô ra, anh không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được, càng không thể xảy ra chuyện gì với kẻ như cô.

Diệp Gia Giai say đến. Cơ hồ cảm nhận được thứ gì đó cực kì dễ chịu liền áp sát”Um.” Diệp Gia Giai khẽ chép miệng vài cái lại cảm thấy hơi khó chịu tiếp xúc gần gũi xa liền mạnh bạo trườn tới ôm chặt.

Hàn Doãn nghe âm thanh như mèo kêu ấy liền liếc mắt nhìn cô gái một mực ôm mình không buông. Hai này anh cau chặt nhìn cánh miệng nhỏ nhắn khép mở động đậy khiến anh trở nên ngứa ngáy hơn. Anh cảm thấy rất khó chịu, bứt rứt trong người. Nước... anh muốn uống nước. Đưa ánh mắt đảo dác nhìn xung quanh tìm kiếm rồi lại nhìn xuống cô. Cô gái dưới người anh vẫn không ngừng ngo ngoáy. Anh nuốt nước bọt cuối người vén nhẹ mái tóc cô sang một bên để lộ ra khung xương quai xanh trắng nõn đầy quyến rũ.

Diệp Gia Giai bị ánh sáng rơi vào mặt, cô nhủ mảy mòi nhẹ ánh mắt. Đầu tiên đập vào mắt cô là khuôn mặt kiên nghị, tuấn tú của một chàng trai xinh đẹp. Cô cứ nghĩ mình đang gặp mộng xuân. Cứ như thế cô nhắm mắt mỉm cười đưa tay vòng qua ôm eo anh, dựa hẳn cả người vào người anh. Không kìm được lòng, nữ nhân kia không ngừng khiến anh mất đi sự khống chế. Đôi mắt xám tro dần dần mất đi tính kiềm chế. Anh nghiêng người nhìn cô “Đây là cô ép tôi”. Nói xong rất nhanh anh dùng môi mình bao phủ lấy môi của cô một cách mạnh mẽ. Diệp Gia Giai bị hôn đến hơi thở đều khó khăn. Cô mở miệng tham lam hít lấy từng hơi không khí. Lửa rực trong người Hàn Doãn không ngừng tăng. Dường như càng hôn, ngọn lửa càng thêm mãnh liệt hơn. Diệp Gia Giai lơ mơ cảm thấy mình đang trải qua mộng xuân. Từ trước giờ cô trong phương diện này chẳng hề biết gì cả. Ngay cả bạn trai còn không có thì sao mà biết chứ. Dù sao cũng là mơ, cô cũng nên tận hưởng chút thôi. Thế rồi cô đáp trả nụ hôn của Hàn Doãn.

Không phải anh chưa từng tiếp xúc với phụ nữ, nhưng chưa 1 ai khiến anh có cảm giác vì vậy cho đến nay anh vẫn chưa từng trải qua chuyện nam nữ. Vậy mà cô lại khiến anh có cảm giác, một cảm giác rung động, hoan lạc đến lạ. Chắc bởi vì anh bị hạ được nên cho dù với ai cũng có cảm giác chẳng?

Diệp Gia Giai đột nhiên lật người ngồi hẳn lên người anh. Nụ hôn như không ngừng nghỉ, bàn tay nhỏ bé sờ soạt quanh lồng ngực rắn chắc anh.

Từng đợt hơi thở hỗn hển cùng những âm thanh mị mộng vang lên không ngừng trong bóng tối. Hàn Doãn như con thú thoát khỏi vỏ bọc thêm khát từng hương vị của cực lạc. Được tính phát càn khiến anh trở nên mạnh mẽ hơn.

Đêm dài, mộng lâu. Bên ngoài trời, khí đêm càng lạnh. Cả đêm triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6: Cô lưu manh

Khi Diệp Gia Giai mơ hồ tỉnh dậy thì đã là giữa trưa. “Đau quá.” Toàn thân cô tựa như bị đá đè ép, xương như muốn tụt rơi ra khỏi người cô, cánh tay đau nhức cũng không giờ lên nổi.

Cô dần dần bình tâm lại. Lại thấy cơ thể không nhúc nhích được, cô liền nhú mảy, khẽ mi động dấy: “Doanh Doanh , cậu vẫn tỉnh nào tật đấy. Mau về giường của cậu đi.” Là Hàn Doanh khi trước khó ngủ rồi lại chạy sang giường Diệp Gia Giai ôm cô ngủ. Hàn Doanh bảo chỉ cần có cô ngủ bên cạnh thì cô ấy ngủ rất ngon.

Người bên cạnh bị âm thanh làm ồn liền đẩy đầu cô vào hõm vai mình mà ôm chặt hơn.

Cổ gượng con mắt mệt mỏi mở ra. Ánh mắt dần tỉnh táo.

- CÁI QUÁI GÌ THẾ NÀY???- Tâm trí cô nhảy dựng lên. Không phải Doanh Doanh. Chẳng lẽ Doanh Doanh bị biến thành đàn ông. Không thể nào. Cô lại nhắm mắt chặt lần nữa rồi mở ra. Vẫn khuôn mặt đó. Diệp Gia Giai nhìn khuôn mặt đang nhắm mắt ngủ kia, lông mi dài, ngủ quan tính xảo, tà mị. Nam nhân đẹp trai quá, lại nói nhìn quen mắt. ~Ấn~ Giờ là lúc nào mà còn quen với không quen. Kính hải mà nhìn sang bên cạnh, “A –” Cô kinh ngạc la lên. Cảnh tượng tối hôm qua hiện lên trong đầu cô, mơ xuân. Chẳng lẽ lại là sự thật. Khuôn mặt cô trắng bệch.

Hàn Doãn bị tiếng hét thất thanh như chộc tiết heo làm tỉnh giấc. Anh đưa tay day day huyết thái dương rồi nhớ lại chuyện hôm qua, khẽ động lông mày, thanh âm khàn khàn vang lên: “ Cô ồn ào cái gì chứ. Xem ra thể lực của cô vẫn còn rất tốt.” Diệp Gia Giai nội tâm đang đau đớn lại bị lời nói lạnh như băng của anh làm kích động. Cô hung hăng đẩy người anh ra rồi lấy gối đánh tới tấp vào mặt anh. “Anh dám cưỡng bức tôi, tên khốn khiếp, tôi đánh cho chết anh.” Hàn Doãn mặt mày đen đúa đưa tay chặn những trận đòn của cô. “Che thân thể cô lại trước khi tôi ăn cô lần nữa.” Diệp Gia Giai thâm hiểu ẩn ý trong lời nói của anh lúc này mới để ý. Tầm chắn trên người cô và anh đã bị rơi đi để lộ thân thể trần như nhộng loang lổ với những dấu hôn đều là kiệt tác anh. Cô hét lên lần nữa liền phóng xuống giường ngồi phịch xuống đất với tay lấy đồ đang văng tứ tung trên mặt đất kia.

Hừm, bỏ thuốc anh. Không ngờ người như anh lại có thể bất cẩn như thế. Anh liếc mắt nhìn cô gái lửa lò cảnh xuân đang loay hoay mặc đồ mà khinh thường “Không ngờ loại gái bao như cô mà cũng hồng leo lên giường tôi. không biết thân phận”.

Diệp Gia Giai nghe đến 2 từ gái bao liền tức giận lại muốn nói gì đó cuối cùng cũng im lặng, nhắm mắt nuốt cục tức xuống. Chính sửa lại quần áo cô quay sang nhìn anh, vì không muốn làm to chuyện nên cô rút trong ốp lưng điện thoại tờ 200 tệ ném lên giường hung hăng nói “Kĩ thuật của anh chỉ đáng 200 tệ này thôi, xem ra anh là tiểu bạch kiểm rồi” xong xách giày bước nhanh đến mở cửa chạy một mạch ra ngoài hành lang khách sạn.

200 tệ? Tiểu bạch kiểm? Anh đường đường là Tổng giám đốc điều hành cả 1 công ty lớn của nước mà lại bị một cô gái không rõ danh tính chê bai, xúc phạm đến thế. Khuôn mặt phớt phơ hiện lên đường vạch đen. Anh xốc chăn che đi phần dưới của mình rồi leo xuống giường.

Thu hút ánh mắt anh đầu tiên đó chính là vết đỏ hồng loan trên giường. Anh nhú mảy “ Gái bao mà cũng có đêm đầu tiên sao” Anh lùi vài bước thì cảm nhận mình giẫm phải cái gì đó liền khom người nhặt lên.

“Thẻ sinh viên? Diệp Gia Giai 20 tuổi, sinh viên Thanh Hoa năm 3.”

“Tôi bắt đầu có hứng thú với em rồi đấy, Diệp Gia Giai” Khóe miệng anh bất giác nở nụ cười ranh mãnh. Tiện tay anh ném chiếc thẻ lên bàn rồi bước vào phòng tắm.

Diệp Gia Giai chạy một hơi ra tới đầu hành lang liền hết hơi. Cô ngồi ngay xuống sàn nhà. Thật sự đi không nổi nữa. Hạ thân đau nhức không thôi. Cô le toàn thân đau nhức đứng dậy bước đi vội vàng vào thang máy. Khuôn mặt nhợt nhạt, mái tóc rối bù loạ cả lên. Nhìn mình phản chiếu trong gương thang máy. Cô khẽ thăm rủa : “Đồ khốn, anh bị bỏ đói lâu năm sao. Như vậy thì sao mà gặp người khác đây.” Diệp Gia Giai sờ sờ dấu vết trên cổ mình rồi đẩy tóc che đi. Chính sửa lại bề ngoài, đáng đi cô hít thở sâu rồi bước ra khỏi Mộng Lư bắt ngay 1 chiếc taxi leo lên.

“Tôi muốn đi Diệp gia trang.”

Chiếc taxi từ từ lăn bánh rồi phóng nhanh trên đường cao tốc.

Lúc này ở 1 bên phòng của Mạc Hứa Lam, âm thanh cãi vã lại rầm rộ. “Không phải cậu bảo Giai đi đến phòng chị Lam ngủ sao.” Thẩm Giả Nhi vứt chiếc túi xách lên ghế bọc bệ chỉ lên chiếc giường lạnh tanh không một chút dấu hiệu có người ngủ qua. Lục Y Song tựa người lên cửa sổ tay di di trong điện thoại liên tục bấm gọi vào số của Diệp Gia Giai.

Bọn cô chơi cả đêm ở Mộng Lư đến ngủ quên trong phòng VIP không hay. Nếu không phải chị Lam tỉnh dậy trước gọi bọn cô dậy thì chắc bây giờ họ vẫn không biết tới qua Diệp Gia Giai không ngủ ở đây.

“ Dù sao tiểu Giai cũng lớn rồi, chắc cũng không có chuyện gì đâu, có lẽ cô ấy trở về trước chẳng.” Mạc Hứa Lam đặt tay lên vai Hàn Doanh đang ôm gối ngồi trên giường mà an ủi.

“Giai Giai không giống như tụi em, bình thường cô ấy có vẻ rất xảo trá, lưu manh nhưng thực chất cô ấy hậu đậu lắm. Lại nói khi cô ấy say thì cô chính là một đứa trẻ vô cùng khiến tụi em lo lắng.” Hàn Doanh lắc đầu thở dài.

Bọn cô quen biết nhau từ cấp 2 tính đến nay đã 10 năm. Tình cảm cũng giống như chị em trong nhà. Nếu nói Thẩm Giả Nhi là chị cả thì Diệp Gia Giai chính là em út.

Bạn đang đọc truyện *Hung Manh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 7: Bị theo dõi

Diệp Gia Giai trở về Diệp Gia chính là đã xé chiều. Trong nhà không có người lớn chỉ có thím Trương giúp việc ở nhà mình. Cô đẩy cửa chạy một mạch lên lầu chui hẳn vào phòng khóa trái cửa. Thím Trương nghe tiếng bước chân liền từ bếp đi ra thấy bóng dáng của tiểu thư Diệp Gia trở về, bà mỉm cười nhân hậu chưa kịp nói nên lời thì Diệp Gia Giai đã chạy đi.

“Tiểu thư bị gì ấy nhì.” Bà khó hiểu lắc đầu rồi quay vào bếp. “Hôm nay phải nấu thêm 1 phần cho tiểu thư.”

Diệp Gia Giai nằm trên giường chần phù kín mặt. Cô mất đêm đầu tiên rồi. Thứ cô trân trọng nhất đời con gái. Nước mắt cô lưng tràn. Mẹ cô từng nói: “Là con gái thứ vô giá nhất ngay cả tiền cũng không mua được đó chính là trinh tiết. Trinh tiết là sự thể hiện của tình yêu người con gái dành cho người con trai. Mất đi nó chính là mất đi tất cả. Mất danh dự lẫn thể xác.” Cô không ngờ đến nỗi không hiểu. Nếu như bản thân cô trao nó cho người con trai cô yêu thì cô không hối tiếc. Đáng này là một người xa lạ, một người cô không quen biết. Càng hối hận, tự giận bản thân cô cắn chặt đầu môi mình đến chảy cả máu. Nước mắt rơi ướt cả gối. Cô còn chưa biết yêu là gì, cũng chưa cảm nhận yêu một người con trai là như thế nào. Giờ đây cô hết như vũng bùn nhầy giữa núi rừng. Cô phải ăn nói sao đây với gia trưởng. Phải đối diện như thế nào với chị em của cô. Doanh Doanh, Giả Nhi, Song Song, bọn họ sẽ xem thường cô. Phải làm sao đây. Cô đâm mạnh vào ngực mình mếu máo: “Ngu ngốc, ngu ngốc, đánh cho chết người, người ngu ngốc. Huhu.”

Sau khi trở lại kí túc xá, được biết Diệp Gia Giai từ tối qua đến giờ vẫn chưa trở lại. Lại nói, kiểm viên kí túc xá cô Nhan Hồng Liên bắt gặp 3 cô gái trong bộ dạng son phấn, quần áo hở trên lộ dưới liền bắt các cô vào phòng làm việc viết bảng tường thuật.

“Các chị nói các chị tập luyện diễn kịch mà, kịch của các chị chính là uống rượu hưởng lạc cả đêm bên ngoài không về đúng không? Các chị giỏi lắm cứ nhiên qua mặt tôi.” Cô Nhan cầm cái thước gỗ đi đi trên đầu các cô gái đầy tức giận.

Thẩm Giả Nhi ghét nhất là bị người khác đụng vào đầu mình, khi cô Nhan đi cái thước sắp đụng đầu cô thì ánh sắc bén nhìn thẳng vào người cô Nhan.

Nhan Hồng Liên biết Thẩm Giả Nhi mặc dù ăn chơi thác trá nhưng tính về tính tình và thành tích học tập. Cô đây chính là hội trưởng hội học sinh của toàn trường nên khi bị Thẩm Giả Nhi chiếu tướng liền tức giận hơn đánh mạnh xuống tờ giấy tường trình của cô hét lớn

“Chị liếc cái gì. Chị leo lên đầu tôi ngồi đi. Đừng tưởng chị thế là giỏi. Các chị cứ đua đòi cái thói ăn chơi đó sau này ra đời chẳng có thằng nào cưới loại người như mấy chị đâu.”

“Em không như cô, chỉ có cái ước mơ là ra trường có việc làm ổn định rồi cưới tấm chồng sống yên ổn tới già. Em có hoài bão của em.” Lục Y Song bực dọc ngược nhìn Nhan Hồng Liên.

Hân Doanh đẩy đẩy tay Thẩm Giả Nhi rồi lại quay sang nhìn Lục Y Song nháu mày lắc đầu ý bảo không nên chọc giận cô Nhan.

Nhan Hồng Liên thật sự tức chết đi mà, cô đỡ trán mình “Ồi, sao tôi lại phải dạy dỗ các loại người như cô chứ. Các cô mời phụ huynh tới đây nếu không năm nay các cô đừng hòng tốt nghiệp.”

Nói xong cô bước mạnh chân ra ngoài đóng “rầm” cửa thật mạnh khiến cả ba cô cái đầu giật mình.

Hân Doanh thở dài ngã người ra sau ghế. “Chuẩn bị đơn triệu tập lên phòng hội đồng thôi.”

“Cùng lắm là học lại 1 năm, chẳng mất mát gì” Thẩm Giả Nhi vò loạn tờ giấy rồi ném vào thùng rác đứng dậy đi ra ngoài. Hai cô cái trong phòng nhìn nhau nhún vai rồi cũng đứng dậy.

Sau một ngày mất tích không tăm hơi, tung tích. Diệp Gia Giai cuối cùng cũng trở lại trường học. Hôm nay, cô mặc một bộ đồ kín đáo, chiếc áo bành to rộng cao cổ che hết nửa khuôn mặt cô. Mái tóc thả loạn che đi khuôn mặt bầu bĩnh hóm hóm.

Bước vào lớp học, Diệp Gia Giai gây sự chú ý cho cả lớp xì xào một hồi. Ném chiếc cặp lên bàn rồi ngồi úp mặt xuống cặp giả vờ ngủ “Mẹ kiếp, tên đàn ông thối. Hại mình phải ăn mặc thế này đến trường.” Diệp Gia Giai thầm rủa trong lòng. Sáng nay lúc cô thay cô, những vết hôn kia có phần mờ nhạt đi nhưng vẫn không hết hẳn. “DIỆP GIA GIAI..!” Âm thanh vang lên thật to mang đầy sự giận dữ từ cửa lớp vọng vào khiến cả lớp đang ồn ào cũng phải dừng lại ngoái nhìn. Diệp Gia Giai giật thóp xem tí nữa là ngồi trật khỏi ghế. Cô ngược hai con mắt mở to nhìn cô gái hung dữ Lục Y Song khuôn mặt đầy lửa kia mà cười “hề hề, Song Song à” mà gãi đầu.

“Cậu biến mất đi đâu thế, cậu có biết là bọn này lo lắng không hả.” Lục Y Song cầm hai vai Diệp Gia Giai mà lắc mạnh đầy sự tức giận. “Minh xin lỗi, nghe mình giải thích tí đi mà.” Diệp Gia Giai bị lắc đến chóng mặt.

“Được rồi, cậu giải thích cho mình nghe đi. Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.” Lục Y Song ngồi xuống cạnh Diệp Gia Giai. Nhìn bộ dáng cục nịch của cô mà nhún mày.

Diệp Gia Giai ghé sát tai thì thầm to bé gì đó, mặt biểu cảm đầy sự nghiêm trọng. Lục Y Song từ đôi mắt mở nửa từ từ mở to quay sang nhìn Diệp Gia Giai cố gắng ghi mạnh từng chữ: “Cậu Bị Theo Dõi.”

Diệp Gia Giai nắm chặt hai tay trước ngực, hai cánh môi mím chặt, đôi mắt mở to rung rung chực rơi nước mắt mà gật đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Hung Manh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 8: Nói dối - Nói thật

Đi khỏi thang máy. Cao Tư Vỹ ôm bọc hồ sơ màu vàng nhanh không nhanh, chậm không chậm tiến vào phòng họp, khuôn mặt không một biểu cảm. Hàn Doãn đi phía trước hai tay đứng dưng cầm vào trong túi quần.

Trong phòng họp là tất cả cổ động của công ty. Đa phần là trung niên. Một người đàn ông trung niên khó chịu vì sự trễ nãi của Hàn Doãn liền lên tiếng “Cậu có biết là chúng tôi đợi cậu hơn 1 giờ đồng hồ rồi không, thời gian của cậu quý vậy thời gian của chúng tôi không quý à.” Ba bốn người đàn đàn ông tiếp đó cũng phụ họa “Đúng vậy.”

Hàn Doãn ngồi vào ghế, im lặng nhìn các người đàn ông 1 lượt rồi mở laptop đánh vài dòng chữ, sau đó hiện lên trên màn hình chiếu là 1 bảng thống kê tình hình sử dụng phần mềm của khách hàng. “Đạo gần đây, có một số khách hàng phản ánh việc sử dụng phần mềm PHP 7 của chúng ta bị lỗi vô cớ, rắc rối hơn là 1 phần mềm khác cũng là PHP 7 mạo danh và làm việc.”

Cả phòng làm việc đột nhiên xì xầm một trận ồn ào. Hàn Doãn quét mắt 1 vòng rồi nhẹ nhàng hiện lên ý cười “Cái chính ở đây tôi muốn nói trong cuộc họp này là kẻ mạo danh ấy.”

“Tổng giám đốc” Cao Tư Vỹ khom người thì thầm vào tai Hàn Doãn. Chỉ thấy anh gật đầu mỉm cười xong lại nhìn vào laptop “Kẻ mạo danh ấy là ai? Hàn tổng hãy nói rõ đi” Người phụ nữ trung niên nhủ mày. ngạc nhiên hỏi ngược Hàn Doãn.

“Là kẻ trong số chúng ta.” Một thanh âm mạnh mẽ vang lên. Một người thiếu niên lịch lãm từ ngoài bước vào khiến mọi người phải xoay đầu nhìn lại.

“Trình Lâm Phong, cậu tới rồi.” Hàn Doãn đẩy mắt nhìn Trình Lâm Phong đầy thỏa mãn. Trình Lâm Phong tiến đến ghế trống bên cạnh Hàn Doãn.

Một số người trong bàn họp cuối cùng cũng hiểu tại sao Hàn tổng lại để một ghế trống bên cạnh, thì ra là để cho Giám đốc Lập trình Trình Lâm Phong tài ba này.

Sau khi trở lại kí túc xá, ba cô gái không ngừng tra tấn lỗ tai Diệp Gia Giai khiến cô không trốn vào phòng vệ sinh mà mất hứng. Tiếng đập cửa rầm rầm kèm theo là tiếng của ba cô gái.

“Diệp Gia Giai, cậu bước ra đây ngay.”

“Cậu phải giải thích cho rõ chuyện cậu bị theo dõi rồi còn cả chuyện những dấu trên cổ cậu là cái gì.”

“Cậu không mở cửa là tại mình sẽ xông vào đấy.”

“Diệp Gia Giai có phải cậu say đến điên loạn đi tìm gai nhọn mà qua lại không. Cậu mau nói đi nếu không hôm nay mình sẽ giết cậu.”

Diệp Gia Giai thật sự chịu không nổi, chỉ là cô nóng quá nên cởi hé vành chiếc áo khoác cho gió lùa vào thổi mát. Vậy mà lại để Hàn Doãn nhìn thấy. Thật khóc không ra nước mắt

“Cạch” Diệp Gia Giai hé vành cửa ra. Bởi vì ba cô gái đang trong tình thế chuẩn bị đẩy cửa lại thì cửa đã bị mở và cuối cùng là bốn cô gái nằm dài trên sàn nhà vệ sinh mà rên rĩ.

“Ôi cái chân tôi”

“Lưng của tôi, đau chết mất”

“Oa, ai đó rời khỏi cái mông của mình gấp.”

Diệp Gia Giai bị đè đến mặt đỏ lựng chỉ biết há mồm giơ tay cầu cứu.

Một lúc sau, bốn cô gái cũng đã ngồi thành vòng tròn giữa phòng, Thẩm Gia Nhi chườm đá lên má phải khi này bị áp vào nên nhà đang sưng u lên kia mà không khỏi thẳm chửi thẳm

“Hôm đó, thật ra mình không có bị theo dõi.”

Lục Y Song trợn mắt chòm người tới Diệp Gia Giai như muốn tóm lấy cô liền bị cánh chân của Hàn Doanh đưa ra chặn lại “Cậu bình tĩnh nghe Giai Giai nói tiếp đi.” Lục Y Song bày bộ mặt kinh hãi đầy mạnh chân Hàn Doanh ra “Cậu mấy ngày rồi không rửa chân thế. Hồi vãi ra.”

“Hồi cái đầu cậu, mình mới vừa ngâm chân bằng nước hoa hồng đấy.” Hàn Doanh giờ nắm đấm đánh về phía vai Lục Y Song.

“Hai cậu bớt ồn ào được không, để cho Giai Giai nói.” Thẩm Gia Nhi lấy 2 cái gối ném mạnh vào mặt 2 cô gái.

Diệp Gia Giai ngồi bó hai chân ôm gối vênh môi nhìn xuống nền nhà, thanh âm từ to thành nhỏ dần “Các cậu cũng biết đó, hôm đó mình say rồi mình có nghe lời Doanh Doanh đi tìm phòng ngủ. Mình đi lòng vòng một hồi cũng không thấy phòng 28. Sau đó, mình nhìn thấy con số màu đỏ nhấp nháy thoáng qua số 2 rồi có số giống số 8 nên mình bấm vào. Nhưng khi vào rồi mới biết đó là thang máy. Sau đó, mình bấm loạn xạ. Sau đó mình ra ngoài rồi mình thấy có 1 phòng mở cửa hé.”

“Thế rồi, cậu vào, rồi gặp tên sắc lang cướp đi đêm đầu tiên của cậu.” Thẩm Gia Nhi thấy cô nói càng lúc càng nhí nhảnh trong miệng thì nhắm mạnh. Diệp Gia Giai rẽ gập đầu. Ba cô gái, người thì ôm đầu, người thì xoa đầu, người thì xiu mặt cùng thở dài: “Ôi.”

Đi ra khỏi phòng làm việc, sắc mặt Hàn Doãn đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng không còn vẻ cợt nhả như trong phòng họp nữa. Trình Lâm Phong đi sau ánh mặt hiện lên vẻ hài lòng. Chỉ có một số người đi sau mặt mũi tái mét run rẩy rời khỏi.

Cao Tư Vỹ đột nhiên đi nhanh đến gần Hàn Doãn lên tiếng: “Hàn tổng, đã điều tra được cô ấy.”

Trình Lâm Phong ngạc nhiên quay sang hỏi Hàn Doãn: “Cô ấy? Là ai thế?” Hàn Doãn im lặng, khóe môi bỗng hiện lên nụ cười hung mãnh: “Chỉ là một tiểu yêu tinh mới quen biết thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Chương 9: Nhầm người rồi

Dọa người...

Trình Lâm Phong kinh hoàng nhìn Hàn Doãn “Cái gì cơ?”

“Cậu không cần phải bày bộ mặt đó ra.” Hàn Doãn không quan tâm bước chân sai dài tiến vào phòng làm việc. Cao Tư Vỹ đi theo sau. Trình Lâm Phong nuốt một ngụm nước bọt rồi nhìn anh ta, cười nói: “Tổng giám đốc Hàn, xem ra tiểu yêu tinh lọt vào mắt xanh của cậu chắc cũng đặc biệt không kém đâu nhỉ!?” Đặc biệt? Hàn Doãn nhớ tới cảnh Diệp Gia Giai ném vào mặt anh tờ 200 tệ thì nhếch môi cười: “Cũng khá là đặc biệt đấy.”

Cao Tư Vỹ đi lên trước mở cửa phòng. Sau khi Trình Lâm Phong cùng Hàn Doãn thì anh cũng bước vào đóng cửa lại rồi bấm khóa.

Trình Lâm Phong nhìn dáng vẻ hứng thú của Hàn Doãn, hơi nghiêng đầu, hai mắt híp lại nhìn thẳng vào anh “Tôi cũng muốn xem cô gái ấy đặc biệt như thế nào.”

“Tốt nhất là cậu nên yên phận” Hàn Doãn nhìn đôi mắt đầy giao hoạt kia mà bình thản nói. “Nói không chừng khi cậu có hứng thú với cô ấy thì cậu sẽ bị một người xé xác đấy.”

“Gi mà nghiêm trọng thế. Người mình quen à.” Trình Lâm Phong lập tức ngồi thẳng người. “Ừm, quen.”

“Ai thế?” Anh lại tò mò.

“Sau này hẳn biết” Hàn Doãn lơ đãng ngã người ra sau phát tay ý bảo Cao Tư Vỹ pha cho mình 1 ly trà.

Trình Lâm Phong cau mày trầm giọng nói: “Cậu làm tôi tò mò rồi đấy.”

“Liên quan đến tôi sao.” Gì chứ, nhìn dáng vẻ không quan tâm của Hàn Doãn, Trình Lâm Phong quơ tay tóm cái gối dựa ném lên mặt Hàn Doãn. Nhanh như cắt chiếc gối lại được Hàn Doãn chặn lại và phi thẳng đến mặt Trình Lâm Phong. Đứng là xui tận kiếp. Gậy ông đập lưng ông mà.

Chiều hôm đó, Thẩm Gia Nhi cùng Lục Y Song tới Mộng Lư một chuyến. Đẩy cửa bước vào trong, vẫn là cảnh quan cũ cùng tiếng nhạc ồn ào nhưng chưa phải là tối nên cũng không đông khách mấy.

Hai cô gái đi đến quầy tiếp tân của khách sạn ngầm Mộng Lư hỏi: “Chào chị, cho em hỏi một việc được không ạ.”

“Vâng, xin quý khách hãy nói ạ.”

Lục Y Song đi thẳng vào vấn đề, nghiêm mặt nhìn cô tiếp tân

“Vào cái đêm cách đây 3 hôm trước, tại phòng 82, vị khách thuê phòng đó tên gì? Cô có thể cho chúng tôi xin quý danh được không?”

Cô tiếp tân hơi miễn cưỡng nhíu mày nhìn hai cô gái: “Xin lỗi, chúng tôi ở đây không có quyền được phép lộ danh tính khách hàng. Mong quý khách thông cảm.”

“Này cô, chúng tôi thật sự là chuyện quan trọng.” Lục Y Song bực tức chống tay mạnh bên quầy.

“Xin lỗi quý khách, hãy tôn trọng qui định của Mộng Lư chúng tôi.” Cô tiếp tân vẫn một mực từ chối hai vị khách,

Lục Y Song đến mặt, đang định nói tiếp thì một giọng nói quyền lực chặn lại “Tôi có thể hỏi vị tiểu thư này...” Cao Tư Vũ được Hàn Doãn nhờ sang đây hủy cái tên trong danh sách thuê lại gặp ngay cảnh hai cô gái đang một mực muốn biết. Theo như điều tra lần trước của anh, hai cô gái này là bạn của Diệp Gia Giai. Tình huống này, nếu anh đoán không lầm thì Diệp Gia Giai đã nói với bạn cô ấy và theo tính cách của họ chắc chắn sẽ tìm công đạo cho Diệp Gia Giai.

Biểu cảm của Cao Tư Vũ từ đầu đến cuối cũng không thay đổi gì nhiều.

Thẩm Giả Ninh điềm tĩnh nhìn Cao Tư Vũ một hồi. Cũng ra dáng chuẩn mực. “Anh có việc gì sao?”

“À, tôi muốn hỏi sao hai vị tiểu thư lại bắt buộc phải biết quý danh của vị khách kia, phải chăng đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Y Song xem tí nữa là buộc miệng nói ra liền bị Thẩm Giả Nhi bịt mồm lại “Song Song à, cậu nói hơi nhiều rồi đấy.”

Thầm hiểu ý qua ánh mắt Thẩm Giả Nhi. Lục Y Song cúi đầu xoay đi hướng khác.

“Cũng không có gì, là hôm đó trước lúc vị khách ấy vào thì tôi cũng có đặt phong đó. Đến hôm qua tôi phát hiện mình bị mất đồ, là vật quan trọng. Đến tìm thì không thấy, tôi nghĩ là vị khách ấy đã nhặt được.” Thẩm Giả Minh tìm đại 1 lý do đánh rai hướng Cao Tư Vũ.

Cao Tư Vũ cười thầm trong lòng “À, vậy sao. Tôi chính là vị khách ấy, xin hỏi vị tiểu thư này mất thứ gì.”

Lục Y Song bị cái tiếng đó đánh mạnh vào đầu, bất ngờ quay lại mở to mắt nhìn Cao Tư Vũ. “Là anh”

Thẩm Giả Nhi cũng bất ngờ quay nhìn cô tiếp tân ý hỏi phải không. Cô tiếp tân liền gật mạnh. Con tức giận nhảy lên tới đầu, Lục Y Song hung hất giật cà-vạt của Cao Tư Vũ mà kéo đi “Tên khốn khiếp, anh đi theo tôi”. Thẩm Giả Nhi thì mạnh chân đá vào gối anh khiến anh nhảy cẫng lên.

Cao Tư Vũ thật sự không tin vào mắt mình. Anh chỉ là nói thể để xem cô gái nói dối kia như thế nào thôi. Không ngờ lại bị hai cô gái đánh đá này kéo xông xộc đi như thế này.

“Này các cô làm gì đấy.”

“Anh im đi, hôm nay tôi sẽ khiến anh mất cả thanh danh. Người của bọn cô nương anh cũng dám đụng xem ra anh gan to.” Thẩm Giả Nhi dùng sức đánh vào đầu Cao Tư Vũ thật mạnh khiến anh bất giác phải đưa tay lên ôm đầu.

Diệp Gia Giai nhận được điện thoại của Lục Y Song tìm được tên sắc lang kia, cô cứng đờ cả người. Cô nên làm sao đây, cô không dám đối mặt. Bước chân vào quán coffe gần trường, đưa mắt nhìn quanh. Thẩm Giả Ninh ngồi trong góc khuất giờ tay vẫy vẫy với cô. Cô hít một hơi sâu rồi bước chân đi. Đẳng nào cũng nên nói rõ, cũng không thể chịu thiệt được.

Cao Tư Vũ ngoái đầu nhìn Diệp Gia Giai, khỏe mắt cô còn vương đọng vài giọt nước mắt. vẻ mặt đau thương khiến anh có chút động lòng. Anh lấy điện thoại nhắn 1 tin gửi cho Hàn Doãn.

Diệp Gia Giai nhìn người đang ngồi trước mặt mình ngơ ngác - Ai đây?

Lục Y Song, Thẩm Giả Ninh thấy đáng vẻ ấy liền hỏi “Sao vậy?”

“Người này... không phải.” Từng thanh âm nhỏ nhẹ nói như sợ người khác nghe thấy, cô cúi đầu sâu, ánh mắt thoáng qua tia nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 10: Diệp Gia Giai mạnh mẽ

Cao Tư Vũ khoanh tay trước ngực lim dim đôi mắt nhìn ra cửa sổ.

Thẩm Giả Nhi thờ dài nắm lấy tay, nhìn khuôn mặt có phần nào mệt mỏi của Diệp Gia Giai: “Về thôi.”

Diệp Gia Giai cong lên nụ cười: “Minh không sao, các cậu cũng đừng lo lắng quá.” Nói rồi đứng lên xách túi đi. Lục Y Song chống tay lên trán day nhẹ hai huyệt thái dương lắc đầu.

“Xin lỗi anh, khiến anh chịu ít phiền toái là lỗi của chúng tôi.”

Cao Tư Vỹ điềm tĩnh gật đầu ý bảo không có gì.

Thẩm Giả Nhi đẩy ghế đứng lên cùng Lục Y Song cúi đầu rồi hai người sang quầy tính tiền xong rồi đi.

Họ vừa đi không lâu, một người đàn ông toàn thân vest đen lãnh đạm, cao ngạo bước vào.

“Hàn tổng” Cao Tư Vỹ đi đến bên người đàn ông.

Hàn Doãn đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn Cao Tư Vỹ: “Ồn?”

Cao Tư Vỹ lắc đầu xong rồi lại gật đầu. Hàn Doãn bất đắc dĩ nhướn mày xoay người bỏ đi.

Ở nhà chính Hàn gia, Hàn Lý Bình ngồi chéo chân giờ tờ báo ngang tầm mắt. Hàn Doanh ôm bó hoa hồng to đi vào nhà.

“Tiểu thư về.” Đình quản gia ôm cuốn sách trong tay kính cẩn chào Hàn Doanh.

Hàn Doanh không nói không rằng lướt qua Hàn Lý Bình ôm bó hoa đi thẳng lên phòng đóng sầm cửa lại. “Rầm”

Hàn Lý Bình đặt tờ báo xuống bàn, châm trà húp vài ngụm rồi nhắm mắt ngả ra sau ghế bình thản nói: “Cái nhà này, từ khi nào không còn lễ nghi thế này.”

Đình quản gia cúi đầu im lặng.

“Nghe nói công ty của thằng nhóc Hàn Doãn phát triển rất tốt đúng không?”

Đình quản gia khẽ gật đầu “Vâng”

“Tụi nó lớn hết rồi, cái ông già này cũng chẳng làm gì được nó. Đứa lớn thì từ chối quyền chuyển nhượng Hàn gia quay sang tự lập nghiệp, đứa nhỏ thì suốt ngày aizzz. Đến khi nhắm mắt chắc cái cơ nghiệp Hàn gia lại bị hủy trong tay tụi nó.”

“Lão già, tiểu thư còn nhỏ chưa hiểu chuyện, sau này lớn cũng sẽ nối nghiệp của ngài thôi.”

“Chỉ hi vọng nó nghĩ thấu đáo chứ tên kia. Thôi, bỏ đi.”

Đình quản gia đứng lặng. Ông biết kể từ khi Hàn phu nhân qua đời, tâm trạng của Hàn Lý Bình cũng suy sụp. Cơ nghiệp của Hàn gia ông liền giao cho thiếu gia Hàn Doãn, nhưng cậu lại từ chối mà đẩy cho Hàn Tịch Thần con trai trưởng anh trai Hàn Lý Bình. Còn tiểu thư Hàn Doanh thì vốn dĩ từ nhỏ đã không sống riêng cho đến khi Hàn phu nhân mất mới về nhà vài lần cho nên cũng chẳng thân thiết gì với Hàn Lý Bình. Chỉ có ông với Hàn Lý Bình, hai người bạn già cứ tâm sự qua lại.

Hàn Doanh nằm trong phòng, hai chân gác lên đỉnh đầu giường vừa cắn miếng bánh dore vừa nghe điện thoại: “Gia Giai, cậu biết gì không, hôm nay mình được nhận hoa hồng đây.”

“Là tên nào mắt bị lãng tưng đấy.”

“Con nhỏ này, tin mình lúc da cậu không.”

“Haha mình đùa thôi. Thế hoa đó ở đâu ra.”

“Là cái anh Trình Lâm Phong lúc trước mình kể bọn cậu nghe đấy. Anh ấy về nước hôm qua liền hẹn mình đi ăn cơm rồi tặng hoa. Oaaa hạnh phúc quá đi mất.”

“Bớt đi nha, mình còn chưa một mảnh tình vắt vai đấy nha.”

Bên đầu này, Diệp Gia Giai ngồi trên xích đu ở công viên day day chân xuống nền đất trả lời.

“Chết rồi, mình có hẹn với Song Song là 9 giờ đến là cậu ấy. Mình đi chuẩn bị đây. Cậu còn ở ngoài à, về nhà đi nha. Ba mẹ Diệp lo đấy. Một tháng có ngày về nhà thôi đấy.” Hàn Doanh nói gấp rút rồi tạm biệt Diệp Gia Giai rồi cúp máy.

Diệp Gia Giai cất điện thoại vào túi rồi dùng chân đẩy nhẹ xuống nền đất. Ánh đèn vàng nhẹ nhẹ của công viên hắt nhẹ lên thân hình bé nhỏ đang đưa trong không trung.

“Sao lại thần thờ ở đây thế này.” Giọng nói đầy nam tính vang lên. Ánh mắt đang cúi đầu nhìn đất liền di lên người đàn ông trước mặt. Bóng dáng cao lớn, khuôn mặt điển trai với cặp kính che đi đôi mắt vô hồn.

“Anh là ?”

Nhiếp Chính Thần khẽ cười ngồi xuống xích đu kế bên, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái. Diệp Gia Giai bị chiếu tướng e thẹn vén tóc lên tai cúi đầu.

“Tôi là Nhiếp Chính Thần, chào em” Nhiếp Chính Thần Chia tay ra trước. Diệp Gia Giai hào sảng cười tươi vỗ vào tay anh. “Chào anh, Diệp Gia Giai”

“Khuya rồi còn lang thang bên ngoài không sợ à.” Nhiếp Chính Thần nhẹ giọng, chân đẩy nhẹ làm xích đu chuyển động.

“Hi hi, em thì sợ gì chứ.”

“Không sợ bị hoa ghẹo sao.”

“Em không ghẹo hoa thì hoa nào dám ghẹo em” Diệp Gia Giai vui vẻ nói tự nhiên.

Nhiếp Chính Thần tinh thần cũng vui vẻ theo. Lần đầu tiên anh nói chuyện với một cô gái hài hước, vui vẻ khiến anh có chút động lòng này. Anh mạnh dạn đưa tay vén lọn tóc rối rơi loạn trên mặt cô “Em đáng yêu thật”

“Hả?” Diệp Gia Giai kinh ngạc

“Lại còn mạnh mẽ nữa.”

Diệp Gia Giai khần trương nhìn Nhiếp Chính Thần rồi nhanh chóng nói: “Bạn bè ai cũng nói em mạnh mẽ cả.”

Nhiếp Chính Thần vội thu tay chống tay xuống gối nở nụ cười tỏa nắng nhìn Diệp Gia Giai “Em chính là Diệp Gia Giai mạnh mẽ”

Diệp Gia Giai nhìn nụ cười của anh đơ vài giây xong cũng gật đầu cười “Đúng vậy, em rất mạnh mẽ a”

“Em có cảm giác anh rất dễ gần mặc dù nói chuyện lần đầu nhưng lại cứ như chúng ta quen biết lâu vậy.”

Nhiếp Chính Thần khanh khách cười “Bởi vì anh là người dễ gần”

Diệp Gia Giai liền hỏi tiếp: “Anh không có nhà hả?”

Tiếng cười bị lời nói của Diệp Gia Giai làm cho đông cứng lại. Anh cư thế lại bị cô gái này nói là không có nhà, rốt cuộc là sao đây?

Diệp Gia Giai nhìn khuôn mặt bỗng dưng đổi sắc liền nói: “Anh nhìn xem, áo sơ mi của anh bị nhàu phần cổ nhưng ngược lại tóc anh rất phẳng phiu chứng tỏ anh là người rất chú ý tới hình tượng. Đôi giày da của anh nhìn trông sang chảnh nhưng nó lại bị cát đất làm bẩn rồi mà ở thành phố hiếm có chỗ nào đất cả trừ khi anh đi lại quá nhiều. Mà đi lại quá nhiều chẳng khác gì anh không có nhà về và anh đang lang thang. Với lại giờ này cũng trễ rồi, anh lại ở đây. Cho nên...”

Bạn đang đọc truyện *Hung Manh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 11: Cần một câu trả lời

Gần 11 giờ, Nhiếp Chính Thần mạo phạm xin phép đưa cô về. Diệp Gia Giai cũng không từ chối mà vui vẻ đồng ý. Vì sợ gia đình Diệp trông thấy đêm khuya mà đi cùng với một người đàn ông xa lạ thì cô sẽ bị tra tấn cả đêm liền tạm biệt anh ở đầu đường.

Nhiếp Chính Thần vẫy tay tạm biệt Diệp Gia Giai xong cũng đi ngược ra đường lớn, đứng bắt một chiếc taxi xong lên xe đi mất. Ngồi trên xe anh không ngừng nhớ lại cô gái nhỏ kia. Anh hỏi cô sao lại biết chuyện anh không có nhà. Cô liền nói theo suy nghĩ của mình nhưng mà cũng đúng. Anh hiện tại chính là kẻ không có nhà a. Gần một tuần đây hai bộ đồ thay phiên nhau khoác lên người anh, anh lúc nào cũng chết gí trong quán rượu không thì lại là quán bar. Không phải là không có nhà mà là tên bạn thân chỗ chết của anh - Thẩm Nhiên, chẳng biết cái sở thích quái ác ghien đi du lịch của hắn ta đang hại chính người chỉ cốt của hắn đây. Tên kia nở lòng nào lại gom đồ sẵn tiện gom luôn chìa khóa nhà anh mà vác vali đi du lịch chứ. Nếu không phải anh vừa mới đổi mật mã ngu ngốc sao lại quên mất thì anh đầu phải khổ thế này chứ. “Tối Mông Lư.”

Hàn Doãn đi vào thang máy riêng của mình ở Hàn thị, ánh mắt anh nhìn vào đồng hồ đeo tay. Còn 10 phút nữa. Con số trên thang máy nhảy tới số 78 liền dừng lại. Cánh cửa mở ra bên ngoài là 2 hàng những người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đứng thẳng. Cao Tư Vỹ từ xa đi đến, Hàn Doãn bước ra khỏi thang máy, cao ngạo lạnh lùng tiến vào phòng. Bên trong là một cô gái tóc xám ăn mặc quyến rũ, đôi môi đầy đặn đỏ mọng. Vừa thấy Hàn Doãn vào liền vội vàng đứng lên yêu điệu đi đến bên người anh. “Doãn, người ta nhớ anh..” Hai cánh tay ô chặt lên cổ anh.

Hàn Doãn bị mùi nước hoa nồng nặc trên người cô gái sốc vào mũi không khỏi nhủu mũi, giọng nói lạnh lẽo vang lên “Ai cho em vào đây”.

Cô gái bị lời nói lạnh thấu xương gan kia làm cho hoảng sợ không khỏi rùng mình. Cô biết anh trước giờ rất lạnh lùng, phải nói ai muốn tiếp cận anh cũng khó. Vậy mà mấy hôm trước anh mời cô ăn cơm rồi lại tặng dây chuyền vàng cho cô, chẳng phải là động lòng với cô sao. Cô mặc kệ là thế nào, Hồng Minh Nguyệt cô chính là mỹ nữ trong số mỹ nữ, cô tin tưởng vào vẻ đẹp của mình có thể khiến anh yêu cô. Hồng Minh Nguyệt nuốt ngụm nước bọt rồi tiếp tục làm nũng “Doãn, hai ngày rồi anh không có gọi cho em, em nhớ chết đi được.”

Hàn Doãn quét đôi mắt đầy ẩn ý, lạnh nhạt phóng lên người Hồng Minh Nguyệt, khẽ nhếch miệng lộ nụ cười như không “Ngoan, anh bận, xong việc anh sẽ tìm em”

Hồng Minh Nguyệt thấy anh phản hồi trong lòng liền dâng lên một bậc cảm xúc. Cô vui vẻ nói “Được a, vậy khi nào anh xong việc nhớ tìm em đây”
Hồng Minh Nguyệt khẽ nhón chân hôn nhẹ lên môi anh xong chạy ra ngoài.

Màn vừa rồi đều được Cao Tư Vỹ và Trình Lâm Phong trông thấy. Phút trước còn thấy anh ôn nhu dỗ cô nàng kia phút sau liền thấy anh lạnh lùng rút khăn tay ra rồi chớp lấy chai khoáng xịt vài cái rồi chúi mạnh lên môi mình. Rõ ràng như muốn đem nụ hôn kia ra và nát rồi vứt đi.”Ấy da~ đúng là ...”
Trình Lâm Phong thả áo khoác xuống ghế rồi mở laptop đặt lên bàn. “Còn 2 phút nữa, cỗ phiếu bên Mỹ sẽ bắt đầu mở, nếu như không có gì xảy ra thì chúng ta nắm chắc phần thắng rồi.” Trình Lâm Phong không nhanh không chậm mở phần mềm kiểm tra đây ra cho hai người kia xem.

“Lấy tài liệu Hồng thị qua đây” Ánh mắt Hàn Doãn không rời màn hình máy tính trông vào dữ liệu đang chạy kia. Cao Tư Vỹ thu thập nhanh các tài liệu trên bàn đem tới.

Sau khi cỗ phiếu bên Mỹ hoạt động. Cỗ phiếu Hàn thị cũng tăng cao, nhưng ngược lại cỗ phiếu Hồng thị lại tụt giá vô tội vạ. Cũng phải thôi, Hàn Doãn đã động tay vào thì đừng trách sao nước biển lại mặn. Tiếp cận cô gái nhỏ ông Hồng lão cũng chỉ vì 2 mục đích. Thứ nhất là tìm lý do để tiếp cận Hồng lão gia, mượn tay cô trà trộn vào Hồng thị. Thứ hai, có lẽ điều này sẽ khiến Hồng lão gia khi biết được sự thật con gái cưng của ông bán đứng ông thì ông sẽ tức chết thôi. Không thể tin khi mà anh tặng dây chuyền vàng cho cô nói muốn cưới cô, cô ta ngu ngốc liền đem hết cổ phần của cô trong Hồng thị mà cho anh. Xem ra, mục đích thu mua Hồng thị với giá bèo đã thành công mà cô ta cũng đã hết giá trị lợi dụng.

Hàn Doãn ngã lưng ra ghế khoan tay trước ngừng nhìn con số trên màn hình không ngừng tăng cao, khoe một lộ chút nụ cười khinh miệt. Cao Tư Vỹ cũng không khỏi cười trong lòng. Phải nói khi bên Mỹ mở cỗ phiếu, không thể ngờ Hàn thị lại lợi được cú ngoạn mục như thế. Nếu không phải vì sự cố PH7 xảy ra khiến tất cả mọi người trong Hàn thị không khỏi nín thở. PH7 thật giả lẫn lộn. Cỗ phiếu Hàn thị lại rớt giá nhanh đến chóng mặt. Sau khi điều tra thì phát hiện là người trong công ti làm. Vì không muốn người khác nói rằng Hàn tổng làm việc không có căn cứ nên Hàn tổng đã triệu tập Trình Lâm Phong từ Mỹ về. Để rồi phát hiện ra thì ra là người kia cùng Hồng gia có quan hệ với nhau.

“Cậu tính sao về Chu tổng?” Trình Lâm Phong quay mắt nhìn thẳng vào Hàn Doãn “Ông ta lại dám mạo danh PH7”

“Đừng nóng vội, tôi đang cần một câu trả lời của ông ta vào hộp cổ đồng ngày kia.”

Bạn đang đọc truyện *Hung Mãnh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12: Lăng Tuyên say

Thứ 2 đầu tháng 10, gió mùa đông bắt đầu thổi se lạnh. Lục Y Song một thân quần như một khúc bánh giò lê thê kéo vali đi vào ký túc xá, nặng nhọc kéo nó lên tầng 2. Hàn Doanh lúc này cũng tài xế nhà xách vali lên mà thông thả hơn chút. “Chú Lý, cầm đồ của Song Song lên luôn đi” Đúng là sức mạnh đàn ông có khác, một mình tài xế của Hàn Doanh cũng có thể vác hai cái vali to tướng ấy. Trong khi đó, Diệp Gia Giai ngoài trừ chiếc túi nhỏ trên vai ra cô không có đem gì theo cả, Lục Y Song cùng Hàn Doanh nhìn ra phía sau cũng không ai bê phụ cô cả.

“Gia Giai cậu không đem đồ vào à.” Hàn Doanh thắc mắc hỏi.

Diệp Gia Giai lắc đầu “Mình không đem đồ về. Về có một ngày đem đi đem lại hơi mất công.”

Ba cô gái đi lên kín cả cầu thang bộ. “Mình đem về có hai bộ, thế mà đem vô lại thêm năm bộ nữa. Aiss” Hàn Doanh chống tay lên đầu thở dài. Lục Y Song bình thân khoác tay lên hai cô bạn “Vali mình chỉ có đồ dùng cá nhân của mình cùng với bao tải đồ ăn thôi chứ chẳng có đồ.”

“Giờ, đồ ăn á?” Ánh mắt sắc bén từ hai bên chiếu thẳng vào Lục Y Song. Biết ngay mà nhắc tới đồ ăn thì mắt bọn họ lại sáng lên. Không đợi Lục Y Song trả lời, bọn họ đã phi nhanh lên phòng mất tiêu.

Lục Y Song khẽ thở dài một hơi, ánh mắt hết nói nổi nhìn ba chị em thân thiết kia đành ăn đến đánh nhau kia không khỏi lắc đầu. “Mấy cậu đến khi nào mới hết trẻ con đây chứ.”

“Doanh Doanh đưa bì đó cho mình.”

“Già Giai à, cậu ăn nhiều sẽ mập đó,hi bằng để mình mập.”

“Doanh Doanh à, cậu đừng lo mình ăn tới rồi mỡ cũng không tăng nổi đâu.”

“Hai người tránh ra đi, giành nhau gì chứ. Đưa tớ ăn là khỏi phân bì.” Thầm Giả Nhi khom người ôm hết đồng đồ ăn nhét vào áo khoác của mình, rồi lại giựt luôn cả hai bì rong biển trên tay Hàn Doanh nhét vào.

“THẦM GIẢ NHI” Tiếng hét oán trời trách đất của hai cô nàng kia lại vang lên. Lục Y Song ngồi trên tầng giường nhìn xuống. 1..2..3 rồi xác định. Tiếng đập cửa vang lên, giọng nói quyền lực của cô Nhan vang lên “Học viên phòng 301 mở cửa.”

Ba cô gái đang dùng bạo lực giải quyết miếng ăn đột nhiên dừng lại tất cả hướng mắt về cánh cửa đang đóng chặt mà bất động.

Bốn cô gái đứng một hàng ngoài hành lang ký túc xá. Cô Nhan mặt đầy sát khí đi qua đi lại tua hoài cái bản vọng cổ không được làm ồn nơi tập thể chung. Ôi cái đầu của các cô sắp nổ rồi. Đồ ăn còn chưa kịp xử lý hết.

Đêm tháng 10 thật tịch mịch. Lãng Tuyền mang trong người một tâm trạng ủ rũ đi vào quán rượu.

Phục vụ liên tục đẩy rượu cho anh ta bắt đầu đi lắc đầu thờ dài. Nhìn đáng vẻ chật vật của anh bây giờ thì đoán không thất tình cũng thất tiền.

Lãng Tuyền mặc kệ ai nói gì, nghĩ gì, việc của anh bây giờ chỉ uống và uống rượu mà thôi. Rượu vào miệng cứ như nước lã. Đặt cái ly hết xuống bàn, anh nhìn nó cười miệt “Đến cả mày cũng đùa với tao sao”.

Lục Y Song một thân gần đi vào. Khi này Lãng Tuyền gọi cô nói muốn gặp cô, lại nghe giọng anh chắc là có chuyện gì rồi. Hỏi anh không nói, anh không nói cô lại càng lo lắng hơn. Suy nghĩ một hồi cuối cùng cô cũng quyết định đụng đầu ba cái con người kia tìm cách để cô trốn ra khỏi ký túc xá.

Đi đến kéo ghế ngồi bên cạnh anh. Thấy anh chuẩn bị uống ly tiếp theo liền ngăn lại “Anh đừng uống nữa.”

Lãng Tuyền trông thấy Lục Y Song tâm trạng cũng vui đi nổi nào, anh nhìn cô, mỉm cười rồi gục xuống vãi cô, giọng nói có chút khàn đặc “Anh cứ nghĩ em không đến.”

Lục Y Song hơi bất ngờ. Không phải anh chưa từng đụng chạm vào người cô, nhưng những lần ấy đều là đùa giỡn với bọn cô. Còn lần này .. là say. Cô khẽ vỗ lên lưng anh an ủi “Nói em nghe, điều tồi tệ gì khiến anh như thế này”. Lục Y Song chờ một hồi lại thấy anh không trả lời, nhìn xuống lại thấy anh nhắm mắt “Anh ngủ sao.”

“Nếu bỗng dưng có một người đàn bà nhảy ra nói bà là mẹ em còn người mẹ hiện tại đối xử rất tốt với em kia chính là kẻ sát nhân năm xưa có tính gây tai nạn cho người đó thì em sẽ ra sao?” “Một giọng nói trầm vang lên khiến Lục Y Song từ kinh ngạc chuyển sang giật mình “Anh.. sao lại nói thế?”

“Em trả lời anh đi.”

“Em.. em sẽ hựt hăng máu.” Cô biết anh đang nói gì. anh hỏi cô như thế cô biết chắc mẹ Lãng hiện tại có vấn đề. Nhưng cô không thể làm gì chính là ở đây tâm sự với anh.

“Anh nên tin ai đây? ADN xác nhận anh không phải con của bà ấy. Anh có nên tin lời của người kia không. Rằng bà ấy từng cố ý hãm hại người kia.”

“Anh đừng nghĩ như thế. Nếu mẹ Lãng cố ý hãm hại người kia thì đã không đối xử tốt với anh như thế.”

Lãng Tuyền ngược khuôn mặt trắng bệch nhìn Lục Y Song rồi lại cúi đầu nhìn ly rượu tính chạm vào nó liền bị Lục Y Song dánh lầy “Ở đây không ổn, đi, em đưa anh đến một nơi.” Cô kéo anh đứng dậy.Đất anh đi qua muôn người hướng chân về phía trước. Ánh mắt Lãng Tuyền dừng trên bàn tay nhỏ đang nắm lấy tay anh kia,nó thật ấm áp. Anh bước đi vô thức theo cô. Mặc kệ cô đưa anh đi đâu, chỉ cần nơi đó có cô bên cạnh thì anh cũng sẽ đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Hung Manh Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.